

ΠΟΙΗΕΙΣ

ΤΗ: ΣΚΙΑ: ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ. (1)

A genoux, à genoux, à genoux sur la terre
Où ton père a son îre, où ta mère a sa mère,
Où tout ce qui recut dort d'un sommeil profond!
Abime où la poussière est mêlée aux poussières,
Où sous son père encore on retrouve des pères,
Comme l'onde sous l'onde en une mer sans fond!

VICTOR HUGO. Feuilles d'automne.

I.

Σώπασε, Μούσα, μὴ σιγμὴ τὰ ἐρωτικά τραγουδῆς
Κ' ἔλα μ' ἐμένανε νὰ ρίξης δὴδ λουλούδια
Σ' ἔνανε ταφον ὅπου κλεῖ κόκκαλ' ἀγαπημένα,
Γλυκεῖας μανοῦλας κόκκαλα, κόκκαλ' ἀραχνισμένα.
Ὅπως ὁ ἄγριος βορριάς εἰς τὴ χειμωνιά δογγάει,
Εἴτε κι' αὐτὸς ὁ τάφος τῆς, μού φαίνεται, χιυπάει,
Σὰ νὰ φωνάζῃ, νὰ θρηνῇ, νὰ μου παραπονιέται
Καὶ νὰ μου λεγῇ: Τοῦ παιδιοῦ ἡ ἀγάπη λησμονιέται;

Ὅχι, μανοῦλά μου γλυκεῖά, ποτὲ δὲ λησμονιοῦνται
Τὰ χαίδια, τὰ φιλήματα. . Ἀχ! ἀπ' τὸν νοῦ μου
[σβουνοῦνται;

Σὰ σήμερ' ἀπαράτησες τὸ μαῦρο τὸ παιδί σου,
Σὰ σήμερα μ' εὐχόηθκες μὲ τὴ στερνὴ πνοή σου.
Μ' εὐχόηθκες, ἀλλὰ γιατί δὲν ἐπίασ' ἡ εὐχή σου;
Ὡρμή! μουγκρίζει ὁ τάφος τῆς. . . Μανοῦλά μου
[κοιμῶσιν,
Εἰρήνῃ εἰς τὸν ὕπνε σου! Ἦταν' ἀπάτῃ πλάνῃ,
Σούφερα, μάνα, σούφερα καντῆλι καὶ λιβάνι.

Σώπασε, Μούσα, σώπασε τὰ ἐρωτικά τραγουδῆς
Κ' ἔλα μ' ἐμένανε μαζὶ νὰ ρίξης δὴδ λουλούδια
Στὸ τάφο αὐτόνε ὅπου κλεῖ τὰ κρύα κόκκαλά τῆς.
Πόσαις φοραῖς κοιμήθηκα μὲς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά τῆς!
Πιάσε τὴ λύρα κ' ἔνωσε μ' ἐμένα τὴ φωνή σου
Καὶ κλάψε, Μούσα, σὰν κ' ἐμὲ, γονάτισε, δεήσου.
Θέλω καντῆλι ἀναφτὸ, νὰ καίγῃ τὸ λιβάνι,
Λὲν πῶς ᾤηλά μὲ τὸν καπνὸ ὁ στεναγμὸς μας
[φτάνει.

II.

Μάνα, ἐσὺ ποῦ ᾤρισκεσαι εἰς τοῦ Ἀπαστου τὰ μέρη,
Πὲς του, ἀχ! πὲς του τὴ χαρὰ εἰς τὰ στήθεα μου
[νὰ φέρῃ.

Μετ' ἀπειρὺ ἀγαλλιάσεως καταχωρίζομεν ἐν τῷ
ἡμετέρῳ περιεικῷ τὸ ἀνωτέρω ποίημα τοῦ ἀγα-
θοῦ ἡμῶν φίλου Σ. Τζανόθῃ. Ὁν οἱ ἡμέτεροι ἀ-
ναγνώσται πολλάκις ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρί-
σασιν, καὶ εὐτὺς ἀπὸ τοῦ προσεχούς φυλλαδίου
ἡ δὲ δημοσιεύσωμεν γλαφυράν μεταφράσιν τῆς ἱ-
στορίας τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, πεποιθότες ὅτι
τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον οὐχὶ μικρὸν εὖ τέρψῃ
τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Σ. Ζ. Α.

Δὲν εἶμαι πλάσμα τοῦ κ' ἐγώ, καρδιά κ' ἐγὼ δὲν ἔχω;
Γιατὶ μὲ δάκρυα τῇ γῇ δόλωμα νὰ βρέχω;
Ὡρμή! μ' ἀγάπαγες πολὺ, γι' αὐτὸ πῶς δέησος
Στοῦ Ἀπαστου νὰ ληθῇ τὸ μαῦρο τὸ παιδί σου.
Φωλιά εἰς τὰ στήθεα μου ἔκαμε ἡ μαύρη δυστυχία,
Ἀχ! παρακάλεσ' τὸ Θεὸ νὰ κάμῃ ἐσπλαχνία. .

Λένε εἰς τὴ γῇ μας, μάνα μου, τὴ βασανισμένη
Πὼς ἡ ἀγάπη ἀπέστη ἔσθον οὐρανὸ ἀποινεῖ
Αὐτὴ ἡ ἡλπίδ' ἀπομένει εἰς τὴν ἔσχαρ ζωῇ μου
Καὶ σὰν ἀγχιτὰς φεγγαριοῦ φωτίζει τὴ ψυχὴ μου
Μ' ἀγάπαγες, κ' αὐτοῦ ᾤηλα ἢ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα
Καὶ δὴδ λογάκια ἢ νὰ πῇ το σπλαχνικὸ σου στόμα
Τοῦ Ἀπαστου νὰ παύσουνε τὰ παραδάρματά μου
Καὶ νὰ γλυκάνῃ τὰ πικρά καὶ μαύρα δάκρυά μου.

Πὲς του γιατί αἰσθαντικὴ νὰ πλάσῃ τὴν καρδιά μου
Καὶ νὰ κυλοῦν εἰς τὰ θάνατα ἢ ἄλλου τὰ δάκρυά μου;
Γιατὶ σὰ βοδεδάχτυλῃ αὐγὴ, γλυκεῖά, δρεσάτῃ
Καὶ σὰ Μαγιοῦ τρανταφυλλὰ ἀπ' τ' ἀνθία μυρωδάτῃ
Εἰς τὴν χαράϊς τῶν ἄλλων τὸ πρόσωπο νὰ δείχνω,
Καὶ σὰν γελᾶνε νὰ γελῶ, δάκρυα χαρᾶς νὰ ρίχνω,
Αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ τὰ στήθεα μου ἀρνῆθῃ
Καὶ δὲν εὐρίθῃ καὶ κείνης κ' ἐμένα νὰ λυπῆθῃ;

III.

Σώπασε, Μούσα, μὴ θρηνῇς τὴν ἀσπλαχνία τοῦ
[κόσμου.
Βλέπω ἐν ἄστρο λαμπρῷ ποῦ θάμπωσε τὸ φῶς μου.
Γιὰ ἰδίς το πῶς τρεμουλιαστά λάμπει καὶ πάλι
[σβόεται

Σὰ νὰ μοῦ λήθῃ πῶς Ἐκ εἰ κείνης δε λησμο-
[νιέται.

Εἶναι στεριμένο ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ,
[Μούσα,

Τὸ πῶς δὲ μ' ἀλησμόνησες ἡ μάνα ποῦ ἀγαποῦσα
Ἀχ! ναί, τὸ ξέρω πῶς ἐδῶ εἰς τὸν τάφο αὐτὸν κοι-
[μᾶται

Μὰ μάνα ποῦ κ' ἵκετ' ᾤηλά ἐμὲ πάντα θυμᾶται
(20 Φεβρουαρίου 1877.)

ΣΗΥΡ. ΤΖΑΝΟΘΗΣ.

Η ΔΟΡΑ.

Ἀγιοροῦται τῷ ἑκατονθίῳ Ἀρθῶνι.

Τῆς Δόρας πῆρε ὁ θάνατος ἔξαφνα γιὰ μιὰ μέρη
Τὸν πολυαγαπημένο τῆς καὶ φίλο τῆς καρδιάς τῆς,
Τὴ φιλενάδα τὴν πιστὴ ποῦ τὴν παρηγοροῦσε
Καὶ τὸν καλὸ τῆς ἀδελφὸ τὸ μόνο τῆς ἀδελφί.
Γιὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς ἑξόγιος τὰ μαλλιά τῆς
Καὶ γιὰ τὴ φιλενάδα τῆς τὰ βοδομάγουλά τῆς.
Γιὰ τὸν καλὸ τῆς ἀδελφὸ, τὸ μόνο τῆς ἀδελφί,
Εκτόριος τὰ μάτια τῆς ποῦ τ' ἄσπρα τὰ ζηλεύαν

Σ τὸ χροῖον ἀπάνου τὰ μαλλιά τῆς μεγαλῶσαν πάλι,
Καὶ βόδισαν τὰ μάγουλα σὰν τριανταφυλλοῦ φύλλα
Τὰ μάτια ὅμως δὲν ἔφεραν μὴδὲ σκορπίσαν πάλι
Τὴ ζηλεμένη λάμψι τοὺς κάτω εἰς τῆς γῆς τὰ κάλλη.
Γιατὶ καρδιά ποὺ σφάλλεται γιὰ τοῦ ἀδελφεοῦ τὸν πόνο,
Κύσκειλα βρίσκει τὴν πληγὴ ὁ χρόνος νὰ γιαιτρίψῃ,
Καὶ δότανα καὶ βάλαμα εἰς αὐτὴ γλυκὰ νὰ χύσῃ.

Δ. ΠΑΙΔΟΚΟΡΟΓΑΟΣ.